

Τ
/ Γ

Ὁ Γέροντος π. Γαβριήλ

του ενοριίτου μας Νικολάου

Βοϊνέσκου

Ο μακαριστός π. Γαβριήλ Διονυσιάτης το 1916-1917 βρισκόταν στο Ορφάνι του Παγγαίου, υπεύθυνος σε ένα μετόχι της Μονής του. Στην περιοχή εκείνη στάθμευε τότε μία μεραρχία στρατού. Μια ομάδα αξιωματικών, μνημένοι στον πνευματισμό, συνήθιζαν να συγκεντρώνονται τα βράδια γύρω από ένα τραπέζι και με την μεσολάβηση ενός στρατιώτη-μέντιουμ, καλούσαν τα πνεύματα του βασιλέως Γεωργίου, του Τρικούπη και άλλων διασήμων νεκρών. Όταν το τραπεζάκι εκινείτο (σημείο ότι άρχισε η επικοινωνία με το «πνεύμα»!) έκαναν ερωτήσεις και εκ μέρους του «πνεύματος» απαντούσε ο στρατιώτης -μέντιουμ.

Έτυχε ένα βράδυ σε μια τέτοια σύναξη να παρευρίσκεται και ο π. Γαβριήλ. Κατάλαβε ότι η όλη προσπάθεια ήταν επίκληση δαιμόνων. Όταν έφυγαν, βρήκε την ευκαιρία να κολλήσει κάτω από το τραπέζι δύο κεριά σε σχήμα Σταυρού. Όταν ξαναπήγαν και προσπάθησαν να επαναλάβουν την επίκληση των «πνευμάτων», δοκίμασαν οδυνηρή έκπληξη. Ενώ «καλούσαν» ώρα πολλή, το τραπέζι δεν εκινείτο από την θέση του και το «πνεύμα» δεν έκανε την εμφάνισή του. Άρχισαν να ερευνούν, μήπως κάποιος κάρφωσε το τραπέζι στο πάτωμα! Και ερευνώντας, ανακάλυψαν τον Σταυρό από κεριά κάτω από το τραπέζι.

-Το έκαμα, για να πεισθείτε ότι στην πράξη σας κρύβεται δαιμονική ενέργεια, τους είπε ο π. Γαβριήλ.

Δεν το παραδέχτηκαν. Και άρχισαν να αραδιάζουν διάφορες πνευματιστικές θεωρίες, ότι τάχα το κεριό σαν ουσία είναι «δέκτης καλός» και συγκεντρώνει το... ρεύμα της επικοινωνίας κλπ.

-Καλά, τους είπε τότε ο π.Γαβριήλ. Αφού φταίει το κεριό, αφαιρέσατέ το. Αλλά να μου επιτρέψετε να κάμω κάτι άλλο.

Και αφού άναψε το ένα κεριό, σχημάτισε με τον καπνό ένα Σταυρό κάτω από το τραπέζι. Μετά τους είπε, να κάμουν τις επικλήσεις τους. Άρχισαν αυτοί και πάλι να καλούν τα δαιμόνια. Αλλά το τραπεζάκι πάλι έμενε ακίνητο. Δεν γινόταν τίποτε. Αναγκάστηκαν τότε εκ των πραγμάτων να παραδεχθούν, ότι δεν είχαν να κάμουν με επικοινωνία πνευμάτων νεκρών ανθρώπων, αλλά με το διάβολο! Με εκείνον, που «ως λέων ωρυόμενος περιπατεί ζητών, τίνα καταπίη» αλλά και που η δύναμη και οι παγίδες του κυριολεκτικά συντρίβονται μπροστά στη δύναμη του Τιμίου Σταυρού, «φρίττει γάρ και τρέμει μη φέρων καθοράν αυτού την δύναμιν».

Είναι γεγονός, ότι στους καιρούς της αποστασίας που ζούμε, η μαγεία, ο πνευματισμός και άλλες συναφείς επιδόσεις γνωρίζουν ημέρες δόξης. Οι αγγελίες των μέντιουμ στις εφημερίδες αυξάνονται και πληθύνονται. Γιατί;

Γιατί ο άνθρωπος, που βγάζει από τη ζωή του το Θεό, εύκολα καταντάει να ψάχνει για παρηγοριά και ικανοποίηση σε κάποια υποκατάστατα της αληθινής πίστης. Πελαγωμένοι σήμερα οι άνθρωποι στα αδιέξοδα και στα προβλήματά τους, εύκολα παγιδεύονται στις σκοτεινές παγίδες του πονηρού, του εχθρού της σωτηρίας μας. Και αντί να βρουν λύτρωση, πέφτουν σε χειρότερο μπλέξιμο και σε μεγαλύτερη ταλαιπωρία.

Και όλα αυτά γιατί;

Γιατί δεν θέλουν να πατήσουν το πόδι τους στην Εκκλησία. Έστω και αν είναι δύο βήματα από το σπίτι τους.

Δεν αντέχουν την -έστω- πεντάλεπτη ορθοστασία της καθημερινής προσευχής.

Φοβούνται να πιάσουν στα χέρια τους ένα πνευματικό βιβλίο.

Διστάζουν να ταλαιπωρήσουν λίγο την «δέσποινα»-κοιλιά τους με την σωτήρια άσκηση της νηστείας.

Τρέμουν στην σκέψη να πάνε σε πνευματικό να εξομολογηθούν...

Και έτσι, τελείως γυμνοί από οποιαδήποτε προστασία, και αποκοιμισμένοι πάνω στο μαλακό μαξιλαράκι των παθών τους, εύκολα «τσιμπάνε» το φαινομενικά «χορταστικό» δόλωμα του σατανά. Και πέφτουν θύματά του!

Ρύσαι ημάς από του πονηρού, Κύριε!

Πηγή: Από το βιβλίο «Δίδαξόν με τα δικαιώματά σου» του Αρχιμανδρίτη Σάββα Δημητριά- agiabarbarapatras.blogspot.gr